

	עמירם שקד
	נולד בשריד ב - תשעה עשר באפריל 1947 לאירית ואברהם מנדלר, אח לאהוד ועידית, נישא לגילה אב לענבל מורן וניר. עמירם הנאה, הנבון, ובעל החינוך הלבבי מלא אהבה למשפחה ומסירות לתפקיד, שהצמיח כנפיים ואהב מרחבים. נפל עם מטוסו פטיס ניסוי בשבועה במרץ 78 והוא בן שלושים ואחת.

בן אברהם ואירית מנדלר. נולד ביום כ"ט בניסן תש"ז (19.4.1947) בעפולה. כבן קיבוץ שריד שבעמק יזרעאל גדל עמירם על ברכי מסורת ואידיאלים של בניין הארץ, עבודת האדמה, ושוויון חברתי - ואלה ליווהו והנחוהו בכל דרך חייו.

הוא סיים את לימודיו היסודיים והתיכוניים במוסד החינוכי של הקיבוץ. בתקופת הלימודים התיכוניים שימש גם כלולן ותרם מזמנו וממרצו לחברה כולה. מטבעו היה ילד שקט, מופנם וצנוע מאוד, אך הכול אהבו אותו והיה מקובל בחברת הילדים בני גילו וחביב על המבוגרים. בנערותו היה חבר בתנועת 'השומר הצעיר' ושימש בה גם כמדריך. הוא היה חובב ספורט נלהב ובעיקר אהב את השחייה. כן, היה חובב מוסיקה וניגן להנאתו בסקסופון.

עמירם גויס לצה"ל בנובמבר 1965 והוצב לחיל האויר. לאחר שעמד במבחני הכניסה נשלח לקורס טיס. הוא התגבר על הקשיים שבקורס ובמאמץ עקשני ומתמיד הגיע לסימו. ביולי 1967 הוענקו לו כנפי הטיס.

לאחר משך אימון קצר חזר אל בית הספר לטיס. הפעם כמדריך. בתפקידו זה יישם את אשר למד והצטיין ביכולתו להקנות זאת לחניכיו. הוא תבע מהם רמת ביצוע מעולה והקפיד על ביצוע מושלם, בידעו את גודל האחריות

שתוטל עליהם כטייסיים. עמירם היה אהוב על חבריו לצוות שידעו תמיד כי אפשר לסמוך עליו ש'יתן כתף', ייחלץ לעזרת הזולת ולעולם לא יעמוד כצופה מן הצד בשעת מצוקה. בהערכות התקופתיות, הנהוגות בצה"ל, ציינו מפקדיו את כושרו המעולה להנהיג אנשים ולפקד עליהם. ואת איכותו הגבוהה כטייסי וכבעל מקצוע.

בשנת 1968 נשא עמירם אישה והקים בית בישראל. לאחר שנתיים היה לאב. בשנת 1971 היה לטייסי 'פאנטום', בימים ההם - שיא המאוויים של טייסי בצה"ל. במטוס זה גם נלחם במלחמת יום הכיפורים, בעיצומה של המלחמה, בשעה שטס למטרת תקיפה בסואץ, נודע לו על הולדת בתו השנייה. הוא היה אב ובעל למופת, מסור ודואג למשפחתו, את זמנו הפנוי הקדיש למשפחתו והיה נוהג לבלות שעות רבות עם אשתו ועם בנותיו.

בשנת 1975 החליט עמירם לשנות את מקצועו בחיל ולהיות טייסי ניסוי. הוא יצא עם משפחתו לאנגליה ללמוד בבית הספר המלכותי לטייסי ניסוי, ולאחר סיום הלימודים חזר ארצה כטייסי ניסוי בכיר למטוסי קרב. חבריו לעבודה הרבו לשבח את דייקנותו הרבה, את מקצועיותו ואת חריצותו שהיה לסמל בחיל. בפברואר 1978 נולד לו בן, ולא היה מאושר ממנו - 'חויית חי', כך כינה את המאורע של הולדת בנו.

ביום כ"ח באדר א' תשל"ח (7.3.1978) נפל עמירם במילוי תפקידו. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין שבקיבוץ שריד. השאיר אחריו אישה - גילה, שתי בנות - ענבל ומורן, בן - יניר, הורים אח ואחות.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "עמירם היה בשבילנו סמל לשקט ולתבונה בדרכו ובמעשיו. תמיד היה מוכן להטיל על עצמו משימות ותמיד ידע ללמוד ולהכיר את המטוסים ואת המערכות השונות שלהם. סמכנו על דבריו, וזו תמצית תדמיתו של טייסי ניסוי".

משפחתו הוציאה לאור חוברת שירים לזכרו.

<http://www.sarid.org.il/82703/%D7%A2%D7%9E%D7%99%D7%A8%D7%9D-%D7%A9%D7%A7%D7%93>